

Oğlan ve Ateşböcekleri

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Ateşböcekleri

Aysel Banu YAVUZAL

Her akşam Leo adında bir ođlan evinin arkasındaki ayıra kořardı. Sarı tiřörtünü ve kırmızı spor ayakkabılarını giyerdi, kıvrıcık siyah saçları kořarken zıplardı. Uzun otların arasında ateřböceklerinin parlamasını izlemeyi ok severdi. Minik yıldızlar gibi yanıp sönerlerdi, sarı-yeřil ve yumuřak. Leo gülümser, ön diřlerinin arasındaki küük bořluđu gösterirdi. ayır, onun için dünyanın en sevdiđi yerdı.

Leo'nun küçük yeşil bir sırt çantası vardı; içinde bir defter ve oyuncak bir el feneri taşırdı. Ama el fenerini neredeyse hiç kullanmazdı. Çayır en güzel karanlıkta olurdu. Sessizce oturur ve ateşböceklerini sayardı. Bazen yirmi ya da otuz sayardı. Otların arasında yavaş, parlayan kar gibi süzülürlerdi. Leo her gece kaç tane gördüğünü yazardı. Onlar hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Sıcak bir gece Leo garip bir şey fark etti. Ateşböcekleri eskisinden daha azdı. Sadece on tane saydı. Sonra beş. Sonra yalnızca iki. Kaşlarını çatıp etrafına baktı. Çayırın kenarındaki evler parlak sundurma ışıklarıyla parlıyordu. Işıklar o kadar güçlüydü ki karanlık sanki kayboluyordu. Leo, ateşböceklerinin bütün o parlaklıktan saklanıp saklanmadığını merak etti.

Ertesi gün Leo annesine ateşböceklerini sordu. Annesi ona ateşböceklerinin parlamak ve birbirlerini bulmak için karanlık gecelere ihtiyaç duyduğunu söyledi. Parlak ışıklar onların görmesini zorlaştırıyordu. Leo çayırı ve evleri düşündü. Ateşböceklerine yardım etmek istedi. Bu yüzden komşularıyla konuşmaya karar verdi. Defterini yeşil sırt çantasına koydu ve ilk eve doğru yürüdü.

Hayes Hanım yan komşuydu. Gümüş saçları düzgün bir topuzda, yuvarlak gözlükleri boncuklu bir zincirdeydi. Lavanta rengi bir hırka ve örgü bir şal giyerdi. Leo onun kapısını çaldı. 'Hayes Hanım,' dedi, 'ateşböceklerinin parlamak için karanlığa ihtiyaç duyduğunu biliyor muydunuz?' Hayes Hanım sabırla dinledi. İyi kalpli mavi gözleri parladı. 'Bunu bilmiyordum,' dedi. 'Bana daha fazla anlat.'

Leo, parlak sundurma ışıklarının çayırı nasıl fazla aydınlattığını anlattı. 'Ateşböcekleri kafaları karışıyor,' dedi. 'Bütün o ışıpta birbirlerini bulamıyorlar.' Hayes Hanım başını salladı. 'Güvenlik için sundurma ışığımı açık bırakıyorum,' dedi. 'Ama ihtiyacım olmadığında kapatabilirim.' Leo'nun yüzü aydınlandı. 'Bu çok yardımcı olur!' dedi.

Hayes Hanım sundurma ışığını kısmayı kabul etti. Hatta komşusu Patel Bey ile konuşacağını söyledi. 'O garaj ışığını bütün gece açık bırakıyor,' dedi. 'Ona senin bana anlattıklarını anlatacağım.' Leo umutlandı. Hayes Hanım'a teşekkür etti ve çayıra geri koştu. O gece otların arasında oturup bekledi. Çayır biraz daha karanlıktı. Eskisinden birkaç ateşböceği daha fazla gördü.

Ertesi akşam Leo daha çok evi ziyaret etti. Kapıları çaldı ve kibarca konuştu. Ateşböceği sayılarının yazılı olduğu defterini gösterdi. Komşuların çoğu dinledi. Bazıları güvenlik için ışığa ihtiyaçları olduğunu söyledi ama yalnızca gerektiğinde kullanmayı kabul ettiler. Leo'nun küçük sesi cesur ve netti. Onlara, 'Biraz daha az ışık bile büyük fark yaratabilir,' dedi.

Bir komşu, Chen Bey, 'Ateşböceklerini hiç düşünmemiştim. Fazladan ışıklarımı kapatacağım,' dedi. Başka bir komşu, Garcia Hanım, 'Torunlarım ateşböceklerini çok sever. Ben de yardım edeceğim,' dedi. Leo gurur duydu. Yıldızlı gökyüzünün altında eve yürüdü. Karanlık artık dostça geliyordu, korkutucu değil. Ateşböceklerinin geri gelip gelmeyeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

O gece Leo yine ayıra gitti. Sessizce oturup izledi. nce yalnızca birkaç minik parıltı gördü. Sonra daha fazla. Ve daha fazla. Ateşböcekleri otların arasından yükseldi, sarı-yeşil ışıklarını yakıp söndürdü. Dans eden yıldızlar gibi görünüyorlardı. Leo yirmi, sonra otuz saydı. O kadar geniş gülümsedi ki ön dişinin arasındaki boşluk göründü. ayır yeniden parıldıyordu.

Leo karanlığın yaban hayatı için önemli olduğunu anladı. Ateşböceklerinin parlamak ve eş bulmak için karanlığa ihtiyacı vardı. Diğer hayvanların saklanmak ve dinlenmek için karanlığa ihtiyacı vardı. Parlak ışıklar çayırı onlar için fazla aydınlatmıştı. Ama şimdi, komşuların yardımıyla karanlık geri geliyordu. Leo mutlu hissetti. Küçük değişikliklerin doğaya yardımcı olabileceğini biliyordu. Ve bu değişiklikleri nezaket ve cesaretle yapmıştı.

Komşular da karanlık gecelerin tadını çıkarmaya başladı. Ateşböceklerini izlemek için çayırda toplandılar. Hayes Hanım kurabiye getirdi. Patel Bey bir battaniye getirdi. Yıldızların altında birlikte oturdular. Ateşböcekleri etraflarında minik fenerler gibi yanıp söndü. Leo farklı takımyıldızları gösterdi. Herkes güldü ve konuştu. Çayır, ışık ve karanlıkla dolu özel bir gizli yer gibi hissettirdi.

O geceden sonra komşular fazladan ışıklarını kapalı tuttular. Yalnızca ihtiyaç duydukları ışığı kullandılar. Ateşböcekleri her yaz geri geldi. Leo onları izlemeye ve defterine yazmaya devam etti. Küçük bir oğlanın bile fark yaratabileceğini öğrendi. Ve bazen en güzel sihrin karanlıkta gerçekleştiğini öğrendi. Çayır bunun kanıtıydı.

Leo'nun okuldaki arkadaşları ona çayırı neden bu kadar sevdiğini sordular. Onlara ateşböceklerini ve karanlığı anlattı. 'Ateşböceklerinin parlamak için karanlığa ihtiyaç duyduğunu biliyor muydunuz?' diye sordu. Arkadaşları şaşırdı. Kendileri görmek istediler. Bu yüzden Leo onları bir gece çayıra davet etti. Sessizce oturup ateşböceklerinin otları aydınlatmasını izlediler. Herkes hayran kaldı.

Komşular her yaz bir ateşböceği partisi yapmaya karar verdi. Adını Karanlık Gece Partisi koydular. Herkes yiyecek ve battaniye getirdi. Bütün fazladan ışıkları kapattılar ve çayırdaki oturdular. Ateşböcekleri etraflarında dans etti. Leo gurur duydu. Komşularına ve ateşböceklerine yardım etmişti. Ve küçük değişikliklerin bir topluluğu bir araya getirebileceğini göstermişti. Gece karanlıktı ama ışıkla doluydu.

Leo hâlâ oyuncak el fenerini yeşil sırt çantasında tutuyor. Ama onu nadiren kullanıyor. Artık karanlığı seviyor. Karanlığın korkulacak bir şey olmadığını biliyor. Karanlık, ateşböcekleri ve herkes için bir armağan. Bir gece çayırdaki oturma sırasında parmağına bir ateşböceği kondu. Yumuşakça parladı. Leo gülümsedi. Gece karanlık kaldığı sürece çayırın her zaman harikalarla dolu olacağını biliyordu.